

Siret-i Nebiden Dersler

Musa Ebu Cafer

16 Mar, 2019

<https://ilimvecihat.com>

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam Efendimiz Rasûlullah'a, ehli beytine, ashabına ve yolunu takip eden mü'minlere olsun.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ilk yıllarında belirli bir işi yoktu. Ancak rivayetler Sa'doğulları diyarında ve Mekke'de Kararit denen yerde koyun güttüğünü belirtmektedir. İleriki safhada ticaretle uğraşmıştır.

Efendimizin çobanlık yapmakla ve ileride ticarete yönelip iş hayatına atılmasında şu derslere ulaşabiliriz:

Şefkati ve güzel davranışını esirgemeyen amcasına yük olmamak ve hayatın zorluklarında ona yardımcı olmak için işe atılmıştır.

Ailesine yük olan, çalışabildiği hâlde tembellik yaparak, vaktini gezerek, uyuyarak ve boş şeylerle geçiren Müslümanlar yanlış yaptıklarının farkına varmalı, bu kötü vaziyetten bir an önce vazgeçmelidir.

Allah-u Teâlâ dileseydi peygamberini zengin kılar, ona bolluk ve refah ortamını var edebilirdi. Ama şu bir gerçek; insanın harcadığı en hayırlı para, elinin kazandığı helal kazançtır. Çalışıp kazanan kişinin para harcama ve tasadduku, hazır para gören kimsenin harcama ve tasaddukundan daha güzel ve hayırlıdır.

Kendi ihtiyaçlarını çalışarak kazanan bir davetçinin daveti, başkalarından isteyerek ve yardım alarak davet yapanın davetinden daha etkin olduğu için, Allah-u Teâlâ peygamberine çalışıp kazanma ve başkalarına muhtaç olmama ortamı var etti. Çünkü ileride ona çok büyük bir görev verecek ve büyük bir davanın davetçisi konumuna getirecekti.

Allah-u Teâlâ, peygamberini helal kazanç yollarına sevk etti. Her bir Müslüman kazandığı paranın helal mi yoksa haram mı olduğunu kontrol etmesi gerekir. Haram lokmadan biten her bir et ateşe daha yakındır. Ve o kişinin duası merdud yani kabul olunmayandır.

Özellikle çobanlık yapmasında ayrıca bir hikmet vardır. Bu şahıs ileride ümmetin çobanı, komutanı ve kötülüklerden koruyucu konumuna getirilecekti. Çobanlık yapan kişi sürüsünü yönlendirir, korur ve hayvanlarına merhamet eder. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ileride peygamberlik ile görevlendirilince ümmetine sahip çıktı, onları hayra yönlendirdi ve şefkat edip kötülüklerden korudu.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Müslümanlara karşı çok merhametli ve şefkatliydi. Ümmetini korur, onlara zarar gelmesin diye savaşlarda en ön saflarda bulunurdu. Ümmetinin hâlini çok düşünür, onları arayıp sorardı. Sabah namazında göremediği bazı ashabını sorar, hastalandı mı veya başka

bir sıkıntısı var mı yok mu diye araştırırdı. Hasta ise ziyaretine giderdi. Bir sıkıntısı varsa gidermeye çalışırdı. Hatta Tebük Savaşı'na otuz bin sahabi katılmasına rağmen savaş alanına ulaştığında Kâb Bin Malik'i sormuştu.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ticari hayatı ve Hatice validemiz ile olan evliliği şu şekilde gelişti:

Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in doğru sözlü, emanete son derece riayet eden, yüksek ahlak sahibi biri olduğunu duyunca Hatice validemiz ona haber gönderdi ve Şam'a ticaret yapmak üzere giden kervanındaki mallarının başında bulunursa ona diğer tacirlerden daha fazla ücret vereceğini, yanına da Meysere ismindeki kölesini yardımcı olarak katacağını bildirdi.

Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu teklifi kabul ederek Hatice'nin malının başında, Meysere ile beraber Şam'a kadar gitti.

Mekke'ye döndüklerinde, Hatice validemiz, malında hiç görmediği bereket ve emanete gösterilen hassasiyeti görünce ve ayrıca kölesi Meysere de Efendimizde gördüğü iyi huyları, güzel sıfatları, isabetli fikri, doğru sözlülüğü ve emin davranışları Hatice validemize haber verince aradığını bulduğunu hemen anladı. Kabile reisleri ve ileri gelenleri hatta Ebu Cehil (*tüm lanet edicilerin laneti üzerine olsun*) onunla evlenmek istiyor fakat o bütün teklifleri reddediyordu.

Hatice validemiz içinden geçenleri arkadaşı Nefise'ye açıkladı. Nefise de Efendimize giderek Hatice validemizle evlenmesini ona teklif etti. Efendimiz de buna razı oldu ve onunla evlendi.

Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in Hatice validemizle evliliğinden şu dersleri alabiliriz. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*), İslam düşmanları kâfirlerin tasvir etmeye çalıştıkları ve iftira attıkları gibi şehvetine düşkün bir insan değildi. Hatice validemizle evlenirken yaşı yirmi beş iken, Hatice validemizin yaşı kırk olmuştu. Aynı zamanda dul idi. Neredeyse yaşının bir misline ulaşmış dul bir kadını kabul etmesi ve Hatice validemiz vefat edinceye kadar başka bir kadınla evlenmemesi, cariye edinmemesi onun iffet ve temiz yapısına işaret eder.

Mekke, cahiliye döneminde günah bataklığı haline gelmiş, isteyen gidip rahatlıkla zina edebiliyordu. Ama Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kesinlikle bu pis işlere yanaşmamıştı. Hatice validemiz vefat edince Efendimizin yaşı neredeyse elli olmuştu. Kadınlara rağbetin azaldığı vakitte diğer kadınlarla evlenmesinin her birinde değişik hikmetler vardır.

Davetçi şahsiyetin helali olmayan bayanlarla oturup kalkması, fık-ı fücür gibi işlerden uzak durması, bu konuda iffet ve namusunu her zaman muhafaza etmesi önemlidir.

Özellikle yaşı büyük olmasına rağmen Hatice validemizi evliliğe kabul etmesi, Hatice validemizin soylu, iffetli ve temiz bir kadın olmasından kaynaklanıyordu. Cahiliyede Hatice validemiz iffetli ve temiz kadın “*Tâhire*” diye tanınıyordu.

Hatice validemizin evlilik teklifinde bulunmasından şu fayda çıkarılabilir: Evlenmek isteyen bir kadın temiz, namuslu ve dürüst bir Müslümana evlilik rağbetini bildirebilir. Bunun gibi bir kişi, dinini ve ahlakını beğendiği bir Müslümana kızını veya yakınıni teklif edebilir. Çünkü temizler temiz olanlara ve pisler pis olanlara layıktır.

Evlilikte seçim yapılırken güzellik, zenginlik ve soyluluk ön planda değil; din, ahlak ve takva ön planda olmalıdır. En hayırlı evlilik, din ve takva konusunda hanımına yardım edip teşvik eden erkeğin ve eşine yardım edip teşvik eden kadının evliliğidir. Geri kalan zenginlik, soyluluk ve güzellik geçici ve fani olan şeylerdir. **“O gün, ne mal fayda verir ne de evlat. Ancak Allah'a kalb-i selîm (şüphelerden ve şirklerden arınmış ihlaslı temiz bir kalp) ile gelenler (o günde fayda bulur).”** (Şuara Sûresi: 86, 87. Âyetler)

Davamızın sonu yüce Allah’a hamd etmektir.